

HENNA
MÄKELIN

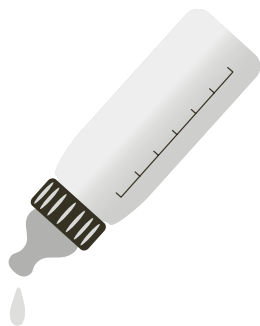
ORAVAN- PYÖRÄ- TREENI

BAZAR

**HENNA
MÄKELIN**

**ORAVAN-
PYÖRÄ-
TREENI**

BAZAR

1. painos
Riitta-Sointu-sarjan 2. osa

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Kiitos Taiteen edistämiskeskukselle,
joka tuki tämän kirjan kirjoittamista.

© Henna Mäkelin ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-870-079-1
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

1

Pakokaasu ei ole koskaan tuoksunut yhtä suloiselta kuin nyt. Äkkijarrutuksen tehnyt herrahenkilö pui minulle nyrkkiään, mutta minä vilkutan hänelle hymyillen. Leijun läpi parkkihallin. Ilmavirta tuulikaapissa hulmauttaa hiuksiani kuin Marilyn Monroen mekkoa.

Edessäni avautuvan ihmismeren kuohunta saa minut haukkomaan henkeäni. Takit kahisevat, kengät kopsuvat ja puhe porisee kuin perunat kattilassa.

Oikaisen suoraksi kaikki 160,4 senttimetriäni ja 87,6 kiloani ja sukellan pyörteilevään ihmisvirtaan. Minulla on tehtävä. Vain yksi. Ja aikaa minulla on sen suorittamiseen peräti kaksitoista minuuttia.

Pesuainehyilly on mitä värikkäin kukkaketo. Hyllyttäjä on pinonnut vessapaperipaalit niin suoraan riviin, että pakahdun. Nännini jäykistyvät kuin kaksi amerikkapastillia. Painan käteni sydämelleni. Vauva on Miehen kanssa, hänellä ei ole mitään hätää. Liivinsuojuksiin imeytyy lämmintä maitoa.

Laitan korviini nappikuulokkeet, ja elämäni elokuva saa taustamusiikin. *What a feeling*, laulaa Irene Cara, ja minä pyörähtelen kohti vaaterekkejä. *I can have it all / Now I'm dancing for my life*. Valitsen edullisimmat imetyслиivit, samanlaiset kuin ennenkin.

Päätän mennä kassalle uhkarohkeasti kiertotietä. Olen himoinnut yhtä asiaa jo kolme kuukautta, aina siitä lähtien, kun Pömpylä syöksyi tähän maailmaan. Kun saan viimein käteeni avokadon, hivelen sen tummaa, röpelöistä pintaa hellästi.

Huomioni kiinnittää huoliteltu pukumies. Hän on taitellut pikkutakkinsa ostoskoriin. Mies mittaillee munakoisoa. Avokado kädessäni tuntuu juuri oikealla tavalla kiinteältä, ja minä tirskahtan. Jos olisin sinkku, tämä olisi täydellinen hetki livahtaa pukumiehen viereen ja ehdottaa, että eiköhän panna, nimittäin ostokset yhteen.

Nauran melkein ääneen, koska tunnen pitkästä ajasta olevani oma itseni. Sitten katson hedelmän kilohintaa ja irvistän. Tosiaan, olen edelleen minä: työtön ja persaukinen.

Onneksi kotimaiset omenat sentään ovat tarjouksessa! Alan liukua kohti hekumallisen mehukkaita herkkuja, mutta eteeni ilmestyy este. Se liikuttaa huuliaan. Haron nappikuulokkeita pois korvistani. Toinen niistä pompahtaa sisään melko avonaiseksi lurpahtaneen imetyspaitani kaula-aukosta.

– Hei, Riitta-Sointu, ilmestys sanoo.

Tavoitan kuulokkeen jostakin napani tienoilta ja kiskon käteni pois paitani sisältä punaisena kuin hiimoitsemani omenan poski.

– Ai se olit sinä, en tunnistanut äsken sun takapuolta, sanon.

Pukumies hymyilee vaivautuneesti munakoiso ostoskorissaan, ja minä tajuan möläyttäneeni taas kerran

jotakin sopimatonta. Tarkoitukseni oli sanoa miehelle, että en tunnistanut häntä äsken selkäpuolelta. Tilannetta ei helpota yhtään, että vahingossa kommentoimani takalisto on tiukaksi treenattu valioyksilö.

– Sua saa varmaan jo onnitella perheenlisäyksestä, Sakaali sanoo.

Sakaali on minun kutsumanimeni Jarkko Oksaselle. Meillä on kyseisen haaskaeläimen kanssa yhteistä historiaa, jota en muistele lämmöllä.

– Saat onnitella. Kiitos, minä vastaan ja yritän hymyillä, vaikka ylähuulelleni on tirahtanut karpalokaupalla tuskanhikeä.

Yhteiseen historiaamme liittyvät tiukasti sekä niukka rahatilanteeni että pari vuotta sitten saamani potkut. Muistan, kuinka Sakaali seisoj ensi tapaamisellamme toimitusjohtajaisänsä vieressä, kun ammatillinen kuolonkierteeni kulttuurijournalistina alkoi.

On ihme, että Sakaali muistaa minut. Tapasimme viime keväänä toistamiseen appivanhempieni rakkausjuhliissa, mutta olimme molemmat melko tukevassa kunnossa; minä raskaana, hän humalassa.

Liikahdan sen merkiksi, että olen erittäin kiireinen ja minulla on paikkoja, joihin minun on välttämätöntä kiiruhtaa saman tien. Haluan poistua tästä keskustelusta ensimmäisenä edes hitunen itsekunnioitusta mukaanani.

– Odota, Sakaali sanoo nopeasti. – Olin itse asiassa ajatellut kontaktoida sut pian.

Miten niin kontaktoida. Mitä asiaa Sakaalilla minulle muka olisi?

– Haluaisin viedä sut lounaalle tai dinnerille joku päivä, Sakaali sanoo.

– Olen varattu, sanon nopeasti ja toivon, että Sakaali ei kuullut suustani livahtanutta deittailuläppää.

Miksi minun kirottu reikäleipäläpeni ei koskaan pysy kiinni? Sakaali hymyilee vinosti.

– Muistan, ja mäkin olen naimisissa, hän sanoo mutta iskee silmää. Tai ehkä siinä on elohiiri. – Olisi kyse ihan bisneksistä.

Näytän varmasti yhtä hölmöltä kuin minusta tuntuu. Mistä bisneksistä? Mahtaako Sakaali edes muistaa, mitä teen työkseni, saati sitten, että olen työtön – ja vieläpä osaksi hänen takiaan?

Sakaali ojentaa minulle mustaa, kiiltävää pahviläpyskää. Siinä on puhelinnumero ja sähköpostiosoite.

– Soita mulle, niin jatketaan tästä, hän sanoo.

Yritän terästäytyä. Olen toimittaja ja minun tulisi tunnistaa, milloin kohtaamisessa on hauva haudattuna. Mitä Sakaali nykyään edes puuhaa? Värvää kulahtaneita kotiäitejä kauppittelemaan leggingsejä toisille kulahtaneille kotiäideille?

Yritän saada molemmat aivosoluni liikahtamaan, ja jokin kaiku menneisyydestä kajahtaa, mutta se on aivan liian hento. Kiroan imetyssumua, joka leijuu vauva-kuplassani ja saa yksinkertaisiltakin tuntuvat päättely- ja muistitehtävät tuntumaan mahdottomilta.

Oliko Sakaalilla jotakin tekemistä kaupallisen alan kanssa? Hiihdän varmasti kohta kauppakeskuksen käytävällä kyselemässä, että ”mitenkäs ne liittymäasiat”.

– Ei kai tämä liity minkään myymiseen? saan kysytyä.

– Ei todellakaan. Asia liittyy ihan sun osaamisen ytimeen, mutta mun todella täytyy nyt mennä, hän sanoo.

– Oikeasti, soittele.

Sitten Sakaali on poissa, ja minä jään yksin miettimään, mitä hittomaattia juuri tapahtui.

Matka autolle tuntuu pitkältä. Avaan oven varovasti, ettei Pömpylä heräisi.

– Meni aika kauan, Mies sanoo ratin takaa.

– Toitko sä sen? Nykerönenä kysyy.

Voi saatanavigaattori! Unohdin esikoiselle lupaamani pillimehun. Lapsen suupielet kääntyvät kohti lattiaa.

– Käydään kioskin kautta, Mies sanoo sovittelevasti mutta vilkaisee minua selkeästi ärsyyntyneenä.

Pömpyläkin vilkaisee turvakaukalosta kärsimättömät terveisensä. Minun kahdentoista minuutin irtiottoni taitaa olla ohi.

2

Sakaali katselee vaunuissa pötköttävää vauvelia.

– Onpas se... kiva, hän sanoo.

– Oikein kiva, vahvistan ja näyttelen rauhallista.

Pömpylän ähinä alkaa kääntyä kitinäksi. Hän kääntelee päätään puolelta toiselle ja aukoo suutaan kuin linnunpoika.

– Meidän pitäisi päästä syömään, totean vauvalleni.

Sakaalilla on jälleen puku päällään. Housut ovat istuvaa mallia. Hän kääntää katseensa näyteikkunasta heijastuvaan kuvajaiseensa ja oikoo kravattiaan. Se on viininpunainen ja näyttää hintavalta.

– Tämä lounas on sulle tietysti täysin ilmainen. Käyhän thaimaalainen? Sakaali kysyy ja sukii hiuksiaan edelleen peilikuvaansa vahdaten.

Käteni hikoavat vaunujen aisaa vasten. Onko minulla edessäni työhaastattelu? Sakaali oli ollut puhelimessa yhtä arvoituksellinen kuin kaupassa kohdatessamme.

Edellisessä elämässäni yhden kahdeksanvuotiaan lapsen äitinä olisin seikkaillut tunteja internetissä selvittääkseni, mikä Sakaali on nykyään miehiään. Nykyisessä elämässäni yhden vauvan ja yhden tuoreen kolmasluokkalaisen äitinä ehdin istua läppäri sylissäni kymmenisen sekuntia ennen kuin joku tuli vaatimaan

jotakin ja sekoitti ajatukseni. En enää muista, kuka vaati ja mitä.

– Niin kävisikö se thaimaalainen? Sakaali toistaa.

– Vauvat ei syö thaikkua, sanon ja heijaan vaunuja.

Kunpa Pömpylä rauhoittuisi. Hänellä pitäisi olla var-
tin sisällä treffit unimasan kanssa.

– Tiedän, Sakaali vastaa.

Minun on tänään vaikea olla. Neljäkymmentäkaksi-
vuotiasta kroppaani kolottaa, vaikka geriatrinen raskau-
teni päättyi kolme kuukautta sitten. Kun aamulla puin
housuja jalkaani, mietin hetken, käärisinkö odotuksesta
yli jääneen vatsanahkani rullalle vai hakisinko sakset.
Selkääkin kivistää. Onneksi ovat vaunut, nuo salaiset
rollaattorin korvikkeet. Olen niin väsynyt, että melkein
nukahdan pystyyn.

– Thaimaalaiset rakastaa lapsia. Ja ravintola on tässä
lähellä. Siellä voit... Jos siis haluat...

Sakaali irrottaa viimein katseensa omasta moitteet-
tomasta habituksestaan ja viittoilee rintavarustukseni
suuntaan.

– Imettää? minä ymmärrän kysyä.

– Kyllä, Sakaali sanoo ja lopettaa viittoilun. – Men-
näänkö?

– Kiitos, mennään vaan, vastaan Sakaalille ja nielai-
sen haukotuksen.

Haluan kotiin. Olen kokeillut rintaruokintaa julki-
sesti vain kerran pieni ikuisuus sitten, kun esikoiseni
Nykerönenä oli vastasyntynyt. Silloin huomasin kans-
saihmissen pudistelevan päätään ravintolassa karjuvalle
vauvalle, joka totaali kieltäytyi yhteistyöstä kanssani.

Maailma kuitenkin on kierähtänyt edellisen yritykseni jälkeen aiempaa modernimpaan asentoon. Ehkä minun pitäisi tehdä samoin. Vierivä puutarhatonttu ei samaloidu.

Ravintolan lounasruuhka on ohi. Sakaali vetäisee esille firman luottokortin, ja minä asemoin itseni ja vauvani rauhalliseen nurkkaukseen. Pömpylä herahtaa väsyitkuun. Nuori pariskunta vilkaisee salin toiselta puolelta suuntaani selvästi ärtyneenä. Paidannapit jummittavat, Pömpylän parkaisut kiihtyvät. Yritän asetella hartialleni harsoa, joka peittäisi nännini, mutta en osaa tähdätä tissiä vauvan suuhun sokkona, eikä Pömpylä enää kykene hamuilemaan maitoleiliä huulilleen rauhasa. Yritän kommunikoida huutavalle pikkupomolleni mahdollisimman vakuuttavasti.

– Ei hätää, neiti Pömpyläinen. Annoksenne on tässä valmiina. Nyt vaan suu auki ja syömään.

Vauva ei selvästikään seuraa imetyspositiivisia some-ryhmiä, joissa rintaruokintaa ylistetään edullisena ja help-pona tapana syöttää lapsi. Eikä niitä ole lukenut paris-kuntakaan, joka vilkuilee meitä aina vain äkäisemmin.

– Lounas on katettu, kuiskailen vauvalle, mutta hän ei ärjymiseltään taida kuulla.

Nousen seisomaan ja alan hytkyä. Poveni velloo muun vartaloni mukana. Käännyn kohti seinää, jotta pöytään täyden ruokalautasen kanssa saapuva Sakaali ja ärtsy-pariskunta eivät näkisi aivan kaikkea.

– Otahan nyt, yritän kannustaa vauvaa, jonka kil-junta moduloi seuraavaan sävellajiin kuin tyylijuhdas euroviisu.

Mieleeni tulee enää kaksi todistetusti toimivaa keinoa.

– *Ich komme, ich komme*, laulan niin kovaa, että ääneni kantaa Pömpylän itkun yli, ja hölskyttelen itseäni ja vauvaa kuin olisimme purkki kauramaitoa.

Räyhtä jatkuu, joten otan käyttöön toisen ja toistaiseksi viimeisen keinoni. Äkkinäiset, putoavat kyykkäykset ovat tehokkaimpia. Mitä enemmän vaaran tuntua, sen parempi. Pömpylän kiukku alkaa hiipua, mutta harso valahtaa olaltani lattialle.

– Pärjääät sä, Sakaali sössöttää suu ilmeisen täynnä sapuskaa.

Olen kiitollinen, etten näe hänen naamaansa juuri nyt.

– *Ja ennen ku tullee, se huutaa mulle*, höngin naama punaisena.

Reisiäni alkaa poltella, mutta Pömpylä suostuu viimein ottamaan rinnan suuhunsa. Ähkäisen kivusta, sillä nännini eivät ole vielääkään tottuneet toimimaan tuttina toistakymmentä tuntia vuorokaudessa. En uskalla lopettaa kyykkäämistä, mutta kokeilen hiljentää lauluni hyräilyksi. Enkä suostu häpeämään omaa ja vauvani kiinnostusta vahvoihin naisartisteihin, vaikka ärtsypariskunnan naisen silmät pyörivät kuin pallot bingomasiinassa.

– Voinko mä puhua tässä samalla? Sakaali kysyy, ja näen silmäkulmastani, miten hän rouskaisee friteeratua sipulirengasta.

Pömpylän haurasta vauvanvartaloa järisyttää pitkä jälkinyyhkäys. Se saa minunkin hengitykseni väriseämään. Voi minun pientä rakastani.

Alan keventää kyykkäystä varovasti. Reiteni tärisivät, ja rintojeni alla valuu hiki.

– Puhu vain, kuiskaakaan Sakaalille, koska kuiskaaminen on ainut, johon hengästykseltäni kykenen.

Minulla ei valitettavasti ole vahvojen naisartistien keikkakuntoa, itseluottamusta eikä kuulasta ihoa vaan raskausarpia paisuneissa bossanovissa, joten yritän kurottaa pudonnutta harsoa lattialta peitokseni.

Pömpylän ote ateriasta herpaantuu, ja hän parahtaa jälleen parkuun. Valahdan sellaiseen syväkyykkyyneen, että Linda Lampeniuskin olisi kateellinen, nappaakaan harson kouraani ja pomppaan ylös niin pontevasti, että pelkään synnytyksestä häidin tuskin palautuneen alakertani reipeävän pelkän painovoiman vaikutuksesta.

Pömpylä saa hetken hamuilun jälkeen imukuppinsa asemoitua. Vauvan suupielestä herahtaa maitohelmi, ja hän sulkee silmänsä huokaisten.

– Sähän olet toimittaja, eikö niin, Sakaali toteaa.

Hämmästyin; hänkin on edelleen paikalla.

– Kyllä, vastaan ytimekkäästi.

Potkut kirpaisevat vieläkin, ja pulssini tikittää kyykkäämisen jälkeen uutta sadan metrin ennätystä.

– Sä tiedät, että mä kustannan Anni Björkqvistin kirjan.

Aah, totean hiljaa mielessäni, ja muistikuvat alkavat tulvia mieleeni kuin joku olisi vetänyt kylpyammeesta tulpan irti. Vesi on niljaista. Mihän Nöyryyttävien Kysymysten Kerhoon Sakaali on minut oikein houkutellut? Mieheni Antti Björkqvistin influensserisisko Nato on kaikkea, mitä nykynaisen kuuluu haluta: hoikka, pitkä, rikas, vain oikeista paikoista karvainen, uranainen ja

vieläpä äiti. Ja kihloissa kreikkalaista jumalpatsasta muistuttavan Arton kanssa.

Vaikka minäkin olen äiti ja ainakin ajoittain onnellisesti naimisissa, elämäni on melko erilaista kuin Natolla. Urani toimittajana on katkolla, koska ihmisiä kiinnostavat tätä nykyä kulttuuriuutisten sijaan kolmen sekunnin meemivideot, meikkitutoriaalit ja palopuheet patriarkaatin puolesta.

Joten kyllä. Minä todellakin tiedän ja nyt myös muistan, että Sakaalin omistama Sirius Kustannus julkaisee äitiys-, lifestyle- ja muotivaikuttaja Anni Björkqvistin *Voimanaisia*-esikoistietokirjan. Olen seurannut teoksen syntyprosessia sosiaalisesta mediasta tarkemmin kuin kenenkään mielenterveydelle on eduksi. Ainoa lohtuni on ollut, että syksyksi suunnitellun kirjan julkaisu on lykkääntynyt ensi kevääseen. Ajatus jostakin, mitä Nato ei hallitse täydellisesti, on kaltaiselleni kävelevälle katastrofille lohdullinen.

– Mä menen suoraan ytimeen. Sirius on kustantamona uusi, ja me etsitään parhaillaan nousevia talenteja. Onko kirjoittaminen sulle tuttu bisnes?

Ei, taas. Lisää muistoja valahtaa niskaani yhtenä mutavyörynä. Kun odotin Pömpylää, eräs kustantaja kiinnostui minusta. Minun oli tarkoitus kirjoittaa omaan elämäni perustuva tietoteos nimeltään *Vauvakuiskaaja – Opas omannäköiseen vanhemmuuteen*. Sen kirjoittaminen oli ollut ihanaa. Ainakin niin kauan kuin sitä kesti. Jouduin lopulta sanomaan hankkeelle ei kiitos. En voinut kertoa kirjassa kaikelle kansalle perheestäni ja ihmissuhteistani vain, koska minulla oli ollut lapsesta

saakka suuri unelma. Jonka lipsuminen käsistäni mursi palan sydämestäni.

– Suunnittelin joskus tietokirjaa, mutta se jäi.

Rintaani pistää. Olen mahdollisesti saamassa sydänkohtauksen liiallisesta urheilusta. Tai sitten rinnassani on veitsi, joka kääntyy kiduttavan hitaasti. Juuri kukaan ei tiedä, että kesken jääneen tietokirjan lisäksi kotini varaston pimeimmässä nurkassa on pahvilaatikollinen päiväkirjoja, vihkokaupalla runoja ja yksi esikoisheppakirjatekele. Satakaksikymmentä sivua *Kauniita ja rohkeita* höyrytettyinä porkkanan rouskutuksella ja talikon heiluttelulla.

Olipa kerran lapsuushaave. Sitten se kuoli.

– Mitä projektille tapahtui? Sakaali tiedustelee.

Mietin kuumeisesti, miten selittäisin hänelle, että en voinut taipua kustantamon vaatimuksiin; minun olisi pitänyt paljastaa tragikoomisia tositarinoita perheenjäsenistäni ja jakaa koko maailmalle henkilökohtaiset traumani, kuten vaikea äitisuhteeni.

On hankala keksiä mitään järkevää sanottavaa.

– En kai halunnut julkkikseksi.

Mies on hiljaa, mutta vain hetken.

– Kirjan julkaisu ei nykyään takaa sulle minkäänlaista mediapresenssiä.

Sakaalin äänestä kuultaa läpi hienoinen katkeruus. Hetken ymmärrän häntä. Suomalaiset sanomalehdet ovat lahdanneet kulttuuritoimituksensa yksi kerrallaan. Minä en ole ainoa teuraalle talutettu alan ammattilainen.

Nostan Pömpylän varovasti olkapäälleni ja askartelen paidannappeja kiinni yhdellä kädellä. Kaksi neljästä

napinlävestä suostuu yhteistyöhön, se saa nyt riittää. Vähän niin kuin tämä minut hyvää vauhtia lopullisesti lannistava keskustelukin. En usko, että Sakaalilla on tarjota minulle mitään järkevää. Sipulirenkaatkin näyttävät jo loppuneen buffetpöydästä.

– Minkälaisia kirjoja te kustannatte, kysyn small talk -äänelläni mutta hiljaa, sillä tunnen Pömpylän pään rentoutuvan kaulaani vasten.

Jos vauva nukahtaisi, saisin ehkä kerrankin syödä rauhassa. Sekä veitsellä että haarukalla. Olen yhtäkkiä niin nälkäinen, että sisuskaluni kiljuvat yhtä lujaa kuin vauvelini äsken.

– Tietokirjoja ja romaaneja aikuisille. Me ollaan uuden ajan kustantamo, jossa toimitaan eri tavalla kuin perinteisissä taloissa, Sakaali sanoo.

Yritän keskittyä Sakaalin sanoihin silkasta kohteliaisuudesta, mutta suuni on urheilusta ja imetyksestä kuiva kuin Saharan hiekassa kaksi vuotta virunut villasukka.

– Miten eri tavalla? Saisinko vettä.

Sakaali kaataa minulle juoman, jonka kulautan kuin se olisi paha tequilaa. Kerralla. Isken lasin pöytään ja lorotan kannusta lisää.

– Me painotetaan kustannuspäätöksissä kirjan sisällön lisäksi kirjailijan verkostoja. Annin kirjan yhteydessä me kartoitettiin, keitä kontakteja hänellä olisi tuoda Sirius-perheeseen. Toimittajasarakkeeseen Anni laittoi sut.

Lasia edestakaisin liikuttava käteni pysähtyy puoli-tiehen. Nato on maininnut minut. Miksi? Minähän olen hänen kaksimetrisen huippumalliutensa rinnalla pikku-ruinen hobitti, jonka varpaissa kasvaa mustia karvoja.

Sitä paitsi minä olen ex-toimittaja. Työtön. Ystävän-palveluksestakaan ei voi olla kyse, sillä olen ollut Naton kanssa viimeiset parikymmentä vuotta tekemisissä lähinnä siksi, että me molemmat kuulumme Björkqvistin sukuun, tosin minä vain avioliiton kautta. Välimme ovat aina olleet etäiset, suorastaan kylmät, vaikka nuorimmat lapsemme ovat päivälleen saman ikäiset ja olemme lusineet läpi lukuisia sukujuhlia Björkqvistin sukukartanossa, jonka käytävillä viipottaa taloudenhoitaja Conzuela ja jonka pihalla on suihkulähde ja muotoon leikattuja tuijia, joita puutarhuri Manu trimmaa kesä-kuntoon yhtä suurella tarmolla kuin uudenvuoden-lupauksen tehnyt naisihminen huhkii tammikuussa juoksumatolla.

– *Voimanaisten* ennakkomarkkinointi lähti liikkeelle vähän vaisusti, eikä julkaisun lykkääntyminen parantanut tilannetta. Kun me mietittiin toimenpiteitä, mä kaivoin esille Annin listan, Sakaali sanoo.

– Ai niinkö? kysyn vain jotakin sanoakseni.

On utopistinen ajatus, että Nato saattaisi epäonnistua jossakin markkinointiin liittyvässä toimessa. Kultaluskikka joka ruumiinaukossaan syntynyt Nato on mainostanut vuosikausia somessa ties mitä kolibrin mak-sasta valmistettuja ihoseerumeita, naurettavan helposti rypistyviä mekkoja ja hohdokasta elämäänsä seuraajamäärälle, joka hipoo jo sataa tuhatta. Hänen kuutinahkaisten käsilaukkujensa hinta ylittää kevyesti minun korkeimmatkin kuukausiansioni.

– Me etsitään naisen elämästä kertovaa tarinaa julkaistavaksi yhtä aikaa Annin *Voimanaisten* kanssa.

Saman aihepiirin romaani ja tietokirja ei nimittäin kilpaile keskenään. Ihannetilanteessa lukija koukuttuu molempiin.

– Jaa, sanon ja suuni vettyy, kun katson kevätkäärrettä Sakaalin lautasella.

– Olin aikonut kontaktoida sut, koska me Siriukses-
sa ajateltiin, että sussa olisi potentiaalia. Me haluttaisiin
sulta Annin *Voimanasille* sisarteos.

Jähmetyn kuin joku olisi juuri pysäyttänyt elämäni elokuvan. Kuulinko todella oikein?

– Lisäksi Anni vahvisti, että sä olet kirjoittanut jo aiemmin jotakin naisen perspektiivistä.

Nielaisen. Uudestaan. Ja vielä kerran.

– Lisää vettä? Sakaali kysyy.

– Kyllä kiitos, sanon kurkku karheana. – Voisitko toistaa, mitä äsken sanoit?

Sakaali hymyilee leveästi.

– Taisit yllättyä. Me haluttaisiin, että sä kirjoittaisit Annin kirjalle sisarteoksen.

Tämä keskustelu ei voi olla totta. Tarjoaako edessäni istuva mies minulle kirjailijaunelmaani tarjottimella? Tai oikeastaan thaimaalaisen noutopöydän lounaslautasella. Tuijotan Sakaalia, joka raapii suuhunsa riisin rippeitä. Jokin tässä kuviossa nyt mättää, mutta mikä. Jos asia kuulostaa liian hyvältä ollakseen totta, se on yleensä valetta.

Sakaali hörppää vettä ja jatkaa:

– Annilla on massiivinen asiakaspotentiaali. Homma toimii niin, että hän markkinoi sun kirjaasi omansa ohessa. Sun romaani puolestaan lisää kiinnostusta

Annin tietokirjaa kohtaan. Sun suhteilla me voidaan saada jopa perinteinen media messiin. Miltä kuulostaa?

Yritän haravoida hajallaan hyörivät ajatukseni kasaan. Romaani on tarina. Sepite. Syntynyt kirjailijan päässä. Eitotta. Toisin kuin omalla nimelläni julkaistu, omakohtaiseksi määritelty *Vauvakuiskaaja*-tietokirja olisi ollut. Sakaalin ehdotus avaa minulle aivan uusia mahdollisuuksia, vaikka hän onkin synkän, yhteisen historiamme takia melko epäilyttävä henkilö ja vaikka päässäni vipeltää kysymyksiä kuin täitä päiväkotikäisen pehkossa.

– Eikö romaani yleensä kirjoiteta ensin ja sopimus solmita vasta sitten? ymmärrän kysyä.

Sakaali vastaa nopeasti. Epäilyttävän nopeasti:

– Meidän pitää tietysti Sirius-perheessä nähdä, mitä sulla on tuoda pöytään. Jos sopimus syntyy, aikataulu on tiukka. Kässäri pitäisi paketoita noin neljässä kuukaudessa, jotta se ehtisi samaan slottiin *Voimanaisten* kanssa. Luuletko, että kykenisit?

Taputtelen olalleni simahtanutta vaippapeppua. Haluaisin kiivetä ravintolan pöydälle bailaamaan, mutta pepun omistaja saattaisi herätä. Minä olen ammattikirjoittaja, ja minulla on pöytälaatikossa roppakaupalla tekstiä, kokonainen tietokirjan raakile. Sen pohjalta saataisi hyvinkin saada kasaan romaanin. Miten vaikeaa se nyt voi olla?

– Haluaisin ainakin yrittää, sanon ja teeskentelen tyyntä ja vaatimatonta.

Työasioihin liittyvissä keskusteluissa on viisasta tekeytyä viileän analyttiseksi. Sakaali nimittäin käytti yhtä ratkaisevaa sanaa ”jos”. Jos sopimus syntyy.

PUUTARHATONTUN NÄKÖINEN NAINEN ONNENRUUHKASSA

Riitta-Sointu on tuskin ehtinyt kuulla toisen lapsensa ensiparahduksen, kun hänen halutaan synnyttävän lisää. Nimittäin romaanikäsikirjoituksen. Yhtäkkiä oman elämänsä antisankarittarella on vauvan lisäksi sylissäään toinenkin unelma: saataa lupaus kustannussopimuksesta.

– Käsitteistä on pakko muokata ensin jonkin verran, se on kirjoitettu tietokoneella, minä sanon.
– Älä venäytä minä kukaan. Aikaa ei ole hukattavaksi.
Himojensa riivaama Riitta-Sointu yrittää keskittyä haaveidensa toteuttamiseen, mutta Mies ei syty vaimonsa uraunelmista. Tukiverkot ovat hapertuneet. Kiireiset hautausurakoitsijavanhemmat ovat haihtuneet kuin tuhka tuuleen, ja appivanhemmat ökyilevät Espanjassa.

Miten kahden lapsen äiti ja (melkein) menestyskirjailija sekä hänen puolisonsa selviävät kaikesta seksipula-aikana? Saavatko he koskaan? Entäpä toisensa? Henna Mäkelinin *Oravanpyöreätreeni* on itkut tirauttavan hauska romaani onnenkertymästä, jossa on ihan liikaa kestämistä.

– Sulla on mun käyntikortti. Älä hommiin, minä nähdään, onko sun kirje...
– Sirénis-perheen seur...
– Mun täytyy m...
– Tuskin hy...
– Lasken Pömpylän vai...

